

A forrás

14. A hattyú

Mikor Francis visszakerült az iskolába, nagy megkönnyebbüléssel állapította meg, hogy Tyke és Spotty már nincsenek ott. Árnyékuk nem követi őt többé az iskolaudvaron. Tanítója észrevette, hogy Francis megváltozott. Egy félelemmentes hónap nagy változást vitt végbe rajta. Meghízott, az iskolában éberén figyelt, egyszóval boldog volt.

Minden este többet tanult Jézusról. Tudta, hogy a Megváltó betért a szívébe, bár még nem fogta fel egészen, mi az, ami ezáltal megváltozott. Boldogabb lett, bár ennek volt más oka is. Anyja jobban van, Tyke eltűnt, és Kati nagyon barátságos hozzá, szinte anyáskodó. De mindenekelőtt a folyó!

Szeretete egyre nőtt a folyó iránt, ahogy a napok hosszabbak lettek és közeledett a nyár. Uzsonna után sokszor lement Martinnal vagy egyedül a partra, hogy egy kicsit csónakázzék, vagy átlábaljon a nádas szigethez. Szombatonként Ram is társult hozzájuk. Ilyenkor lefutottak oda, ahol fürödni szoktak. Vitették magukat a folyóval lefelé, aztán a part mentén visszaszaladtak, hogy újból beugorjanak a vízbe. Ram közben megtanult úszni, és nem félt már a folyótól. Martin és Chris, akik mindig a víz mellett laktak, sokszor kérdezték magukban, vajon mi érdekeset találhat benne Francis. Ők legtöbbször hamar otthagyták, hogy valami mást csináljanak. De Francis csaknem minden szabad idejét a folyónál töltötte.

Egy reggel korán felébredt, mert a napsugarak a nyitott ablakon át egyenesen az arcába tűztek. Az érett kalászatokat ringató mező fölött éppen akkor kelt fel a nap, és Francis tudta, hogy még nagyon korán lehet, túl korán ahhoz, hogy Martint felköltse. Kidugta fejét, mélyen kihajolt az ablakon és körültekintett. Még a tehenek sem mozogtak, de úgy tűnt, mintha Warwickshire összes madara az almafákon énekelt, trillázott és csicssergett volna. Arra gondolt, hogy ha nagyon halkan kimenne a kertbe, talán megleshetné, amint valamennyien egy sorban ülnek. Belebújt a ruhájába, szandáljába és kiosont. Hát a madarakat nem láthatta, pedig ott voltak mind körülötte az orgonabokorban és az almafák ágai közt. A kertre még árnyék borult, a fű hideg volt, és a pókhók finom szálán harmat csillogott. A folyó fölött köd terjengett, beborítva az égerfákat és szomorúfűzeket. Minden olyan különösen titokzatosnak látszott. Francis egész halkan lépegetett, mintha attól félne, hogy felébreszti az alvó világot.

Aztán futni kezdett, ahogy csak a lába bírta, végig a part mentén, mert minél messzebbre szeretett volna jutni. Szombati napon biztos nem lesz kifogásuk az ellen, ha későn érkezik a reggelihez. De nagyon sokat nem késhet, mert ma Ram készül hozzájuk.

A nap csakhamar utolérte, felemelkedett a földek fölé. Ezüst cseppekké változtatta a harmatot, felragyogtatta a boglárkák sárga színét, és felszívta a ködöt. A fák árnyéka még a folyó fölött rezgett, és Francis úgy gondolta, hogy tovább fut annál a helynél, ahol egyik folyó a másikba ömlik. Nem akart visszafordulni, mielőtt a szomszéd falu hídját el nem éri. Ennél messzebb még nem követte a folyót.

Olyan friss volt a reggel, olyan aranyló a napsütés, hogy pillanatok alatt elérte a hidat. Az egész utat futva tette meg, mert erősnek és könnyűnek érezte magát. A toronyóra a fák fölött még csak hetet mutatott. Ő meg csak futott, futott, mindig messzebb, hogy meglássa, milyen a folyó következő szakasza.

A híd után vadregényesebb lett a vidék. A folyó legtöbbször sűrű mogyoróbokrok között bujkált. Az erdő itt majdnem a partig terjedt, és a páfrány szinte beborította az elnyílt harangvirágokat. Távolról állandóan a kakukk hangját hallotta. Francis már vissza akart fordulni, mikor a partok hirtelen ellapályosodtak és a folyó kiszélesedett. Két oldalát nádas szegélyezte, és kavicszátonyok között itt-ott mocsaras tavacskák képződtek, melyekben káka nőtt. Érdekes hely volt. Szúnyogok táncoltak a víz felszínén, s az első fecskék ott röpdöstek a tócsák fölött. Mivel a reggel már eléggé meleg volt, Francis leült egy szomorúfűz alá és körülnézett.

Abban a pillanatban észrevette, hogy egy csodaszép fehér hattyúmama közeledik. Óvatosan tekintgetett jobbra-balra, és Francis gyorsan elrejtőzött egy fa mögött, mert tudta, hogy a hattyúk néha nagyon támadó kedvükben vannak.

Az állat nem vette őt észre, de veszélyt szimatolt és különös sziszegő hangot hallatott. Aztán a folyó szélén úszott a nád között, átszelte a kavicszátonyt, és eltűnt az egyik tavacska kákacsomói mögött.

Francis előbújt a rejtekéből, teljes hosszában végignyúlt a fűben, és lopva átkandikált a kavicszátony fölött. A káka tövében egy mélyedésben nagy, durván összetákolt fészket látott, melyben négy zöldesfehér tojás feküdt.

Francis egész izgalomba jött. Ő találta, teljesen egyedül, azt a fészket, melyről Martin oly sokat mesélt. Az egész világ összes kincsénél jobban kívánta ebben a pillanatban, hogy egyik tojás az övé legyen. Nem kell azt megtudni senkinek. A tanyán szörnyű gonosztetnek tartanak, hogy elvett egy tojást, de hát nem fontos nekik elmesélni. Eldughatná fehérneműje alá a fiókba, és hétfőn magával vihetné az iskolába, hogy megmutassa barátainak. Hattyútojást találni, az igen ritka, csodálatos dolog. De senki sem hiszi el, ha meg nem mutatja.

Természetesen várnia kell, míg a hattyú elhagyja a fészket. Pillanatnyilag még kitartóan ül rajta, de ha valamivel megijesztené, vagy a vizet felzavarná, talán elmenne. A reggeliről és az idő múlásáról tökéletesen megfeledkezett. Bizony még Ramról is. Kész volt, ha kell akár örökké várni, csak a meleg, sima tojást kezében tarthassa.

Addig várt, addig feküdt ott csendben, míg a sekély víz csobogása mellett majdnem elaludt. Egyszer csak ismét teljesen éber lett: a hattyú felemelkedett, és két fényes szárnyát kiterjesztette. Keresztül furakodott a nádason, és kiúszott a folyóba. Francisnak csak egy icipicit kellett előrekúsznia, hogy elérje a tojást.

Már kinyújtotta a karját, amikor történt valami. Tudatára ébredt, hogy helytelen, amit tesz, és egyszerre nem akarta megtenni. Furcsa érzés volt. Eddig semmi gondot nem okozott neki, hogy haszontalanságot kövessen el, ha éppen valamit nagyon akart. Ez valami új és különös érzés volt, úgyhogy visszahúzta a kezét, egy darabig csendben feküdt, és nézett a hattyú után. Hirtelen tudatára ébredt, milyen szép ez a madár, és észrevette, hogy nem közömbös a számára. Sajnálta volna, hogy a hattyú visszatérve azt lássa, hogy egy tojás hiányzik. És ez valóban különös volt, mert eddig legtöbbször nem jelentett neki szívfájdalmat az állatkínzás. Most viszont örömmel gondolt arra, hogy majd visszajön, és együtt örül a hattyúval, ha megfigyelheti, mikor a fiókák kibújnak a tojásból. Meg fogja mutatni Martinnak, Chrisnek és Ramnak is.

Felállt és elindult hazafelé. Érezte, hogy megváltozott, és kutatni kezdte, mi is történt vele. Valahogy az egész azzal függ össze, hogy Jézus a szívemben van – gondolta. Biztosan ilyen módon beszél velem. Azt hiszem, ha hallgatok rá, mindig figyelmeztetni fog, amikor valami rosszat akarok tenni. – Most már bizonyos volt benne, hogy a szeretet és boldogság tiszta folyama valami módon elkezdett csörgedezni a szívében.

Még soha nem érzett ilyen örömet, még soha nem futott ilyen gyorsan. Izzadtan, piszkosan rontott be a konyhába, ahol a család az elkésett reggeli mellett ült. – Találtam egy hattyúfészket négy tojással! – kiáltott Francis. – Ki jön velem, hogy megnézzem?

Mindnyájan szerették volna látni, ezért úgy döntöttek, hogy kirándulnak. Az enivalót apa és anya vitték autóval, a gyerekek gyalog akartak menni. Csodálatosan ragyogó volt a nap, Francis öröme pedig túláradó, mikor a kis csapatot a tavacska melletti nádashoz vezette.

Késő este, mikor Ram már hazament, Alison néni ott találta Francist a ház előtt; csendben ült a lépcsőn, és Whiskerst simogatta.

– Még olyan leszel, mint a névrokonod – szólította meg és közben leült mellé. – Te meg a fészked meg a macskád.

– A névrokonom? Ki az?

– Nem tudod? Pedig ismert név. Assisi Ferenc.

Körülbelül hétszáz évvel ezelőtt élt Itáliában. Annyira szerette a madarakat és a többi szabadon élő állatot, hogy kiment hozzájuk a mezőre és prédikált nekik. Azt mondják, hogy mind köré sereglettek és hallgatták.

– Ezt nem hiszem. Hogy tudnak a madarak egy beszédet hallgatni?
– Én sem hiszem, de a róla szóló könyv így mondja, és annak idején az emberek el is hitték. A szíve annyira tele volt Isten szeretetével, hogy egyszerűen túlcordult. Mindenki észrevette, még az állatok is.
– Úgy, ahogy nekem magyaráztad, Alison néni ..., mint a folyam, mely túlrad. Megmutatod holnap a könyvet?
– Igen. Kikeresem majd azokat a fejezeteket, amiket megérthetsz. De most jöjj, mert ideje lefeküdni.

Francis azonban időzött még egy kicsit. Állát Whiskers bundájára fektette, és hallgatta a folyó énekét. Ugyanaz a csobogó víz, mely itt az égerfák gyökerét nyaldosta, folyt a híd alatt is a sekély tavacskákhöz, ahol hatyúmama ült a fészken. Ő de jó, hogy négy meleg tojásan ülhetett!

15. Hazatérés

Június közepén látogatóba jött Francis nagymamája. A falusi buszmegállótól John bácsi hozta ki autóval a tanyára, mert a nagymama nagyon beteges volt, és bottal járt. A nappali szobában ült, mikor Francis szerda délután az iskolából hazaérkezett.

Megörült, mikor nagyanyját meglátta, mert sok mindent akart kérdezni tőle. Mindig meghitt, jó érzése volt a közelében. Kettesben teáztak, és Francis valósággal bombázta a kérdéseivel. A válaszok nagyon megnyugtatták. Anya jobban van, hétfő este már haza is jön. Elsőnek ő akar otthon lenni, hogy mindent rendbe hozzon. Nagyanya megy majd Yorkshire-be a két kislányért, és kedden este hozza őket vonattal. Mivel kedden nincs tanítás, így Francis is aznap mehet haza anyához. Nagymama egy ideig náluk marad és segíteni fog majd.

– Miért szükséges, hogy te menj Yorkshirebe? – kérdezte Francis. – Nem tudja papa autóval elhozni őket? És egyáltalán, ő mikor akar jönni?

Nagymama a torkát köszörülte. – Francis – mondta végül –, valami szomorú dolgot kell közölnöm veled.

– Mit?

– Apád nem jön vissza. Mást fog feleségül venni.

– Vagy úgy, Glóriát! – mondta Francis minden érzés nélkül. – Gondoltam, hogy ez lesz a vége. Szegény mama!

Nagymama meglepődve nézett rá. – Nem sejtettem, hogy te tudsz erről, Francis. Anyádat ez iszonyúan érintette. Vajon hogy emészti meg Wendy és Debby? Mit gondolsz?

– Bizonyára nagyon szomorúak lesznek – mondta Francis elgondolkozva. – Hiszen az édesapjuk! De majd én törődök mindnyájukkal, nagymama. Elvégre már tízéves vagyok. A házat rendbe kellene hoznunk, nem gondolod? Biztosan hallottad, hogy elbánt Tyke a szobámmal. De Alison néni meg én ott voltunk, és utána néztünk a dolgoknak.

Az öregasszony mosolygott a fiú buzgó, fontoskodó hangján. Talán könnyebb lesz most neki – gondolta. Ezentúl igazán helye lesz otthon. Milyen remek kisfiú!

– Tudom –, felelte nagymama. – Jártam ott.

Glengarryné ki fogja a házat takarítani, élelmiszert is vásárol és kiszellőzteti az ágyakat, hogy ne legyen olyan érzésed, mintha valami sivár házba érkeznéd. A kert azonban nagyon elvadult. Nem gondolod, hogy Glenni néni elengedne szombat, hogy egy kicsit kigyomláld és megöntözd? Oly nagy forróság volt ezen a héten, hogy minden sárgulni kezdett.

Francis bólintott. Ez remek lesz! A kerti locsolót a konyhai csapra fogja szerelni, és a virágágyak közét jól elárasztja. Ahova csak eljut a víz, anya növényei ismét virítani fognak. Már alig várta.

John bácsi a kaszálógépen ült. A fű, a margaréta és a lóhere már majdnem térdig ért a réteken, ideje volt megkezdeni a szénakaszálást. Francis odament hozzá.

– John bácsi – mondta –, nem tudnál engem és a kerékpáromat hazavinni, mikor szombat reggel a városba mész? Szeretném mamának a kertet rendbe hozni. Ha készen vagyok,

visszajövök a kerékpárral.

– Ez jó ötlet – felelt John bácsi. – Talán a többiek is segíthetnének neked egy órácskát. S amikor értük megyek, majd lekaszálok a füvet. A kert valóban olyan, mint egy dzsungel. Maradhatsz, míg el nem készülsz. A szomszédban lakik az a rendes asszony a macskáival, ha valamire szükséged van, biztosan megkérheted, hogy segítsen.

Francis megkönnyebbülve Alison néni keresésére indult. Ő éppen burgonyát hámozott. – No, Francis – mondta –, úgy hallom, itt akarsz hagyni minket. Hiányozni fogsz.

– Gyakran jövök majd látogatóba – felelte a fiú. – Minden szombaton itt leszek, hogy megnézzem a folyót .., meg téged és John bácsit és Katit és Martint és Christ. Vasárnap is eljövök, hogy veletek menjek a templomba. Néha Ramot is magammal hozom. – És Alison néni, mama hétfőn este jön a busszal, ami hatkor áll meg az utcában, és azt hiszi, hogy mi csak kedden érkezünk. Alison néni, mit gondolsz, nem lephetném meg azzal, hogy én megyek haza elsőnek? Kinyitná az ajtót, azt gondolná, hogy a ház üres, és én ott lennék, én és Whiskers. Nem lenne ez szép meglepetés?

– De, bizony az lenne – hagyta helyben Alison néni és nevetett. – Mindenesetre titokban tartjuk. Én öt órára cakkostól-pakkostól odaviszlek és otthagylak. Ha pedig anya valamilyen okból lekésné a buszt, vagy nem jönne, akkor felhívsz bennünket, és visszahozunk.

Szombat az óriási siker napja volt. John bácsi lekaszált a gyepet, és mindenki segített a gyomlálásban. Kicsi volt a kert, de jól jött minden segítő kéz. Francis a kerti locsolócsövet a konyhai csapra erősítette, és megöntözte a száraz, szomjas növényeket.

– Azt hiszem, hétfőre minden zöld lesz – gondolta. – Mert ahova a víz eljut, ott minden kizöldül.

Ahogy telt az idő, egyre nőtt az izgalma.

Szombat este Alison néni odament az ágyához, hogy jó éjszakát kívánjon. – Most neked kell a családapát helyettesítened, Francis – mondta. – Anyádnak nagy szüksége lesz rád. Milyen áldás, hogy a két kislány mellett már egy tízéves nagy fia van!

– Igen, tudom. Furcsa, eddig nem nagyon szerettem a két húgomat. Wendy mindig veszekedést kezdett, Debby folyton bögött, és, papa szerint mindennek én voltam az oka. De képzel! Most örülök, hogy viszontláthatom őket.

– Igen, ezentúl neked kell törődni velük. őket is szomorúan érinti, hogy apjukat elveszítették, és én azt hiszem, te most már szeretni fogod testvéreidet. Mivel Jézus a szívedben van, minden egészen más lesz, ugye? Emlékszel még arra a bibliai versre, amit egyszer említettem neked?

– Igen, azt hiszem ... „Ha valaki szomjúhozik, az jöjjön én hozzám és igyék, és aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig a Lélekről mondta.”

Igen, a forrás nem más, mint Jézus benned, a folyam pedig az a szeretet, mely kiárad belőled és segít, hogy másokat szeress. Ha Jézus ott van az életedben, akkor az otthonotokban is jelen lesz, s akkor minden megváltozhat. Hadd mutassak még valamit, amit Jézus mondott. Majd aláhúzzuk mindkét verset a Bibliádban. Figyelj csak! – Kezébe vette a Bibliát, amit Francis John bácsitól kapott húsvéti ajándékkul, és fellapozta János 14-et.

– Jézus azt mondta: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk és annál lakozunk”. Látod, először azokban él, akik szeretik őt és neki engedelmeskednek, aztán a szeretet folyama kiárad az egész házra, és mindent megváltoztat.

– Tudom. – Lassan beszélt, keresgélte a szavakat. – De Alison néni, ha én hazamegyek, otthon valahogy minden más, mint itt. Mi otthon nem olvasunk Bibliát ... hát akkor, hogy fogok én Jézusról többet tanulni?

– Kapsz tőlem egy bibliaolvasó naptárt, melyben megtalálod kijelölve, hogy mit olvass minden nap. Fordíts naponta időt arra, hogy szorgalmasan olvasd a Bibliát, és beszéljess Istennel arról, amit olvastál! Tudom, hogy egyedül nehéz. De mi lenne, ha nagymamát is bevonnád? Talán ő szívesen olvasna veled, és hátha Wendy is meghallgatná? Úgy gondolom, ő már megértené.

– Jó lenne, ha Wendy hallana valamit Jézusról – mondta Francis komolyan. – Talán akkor abbahagyná a veszekedést.

– Igen, talán – hagyta helyben Alison néni.

– Fő, hogy te türelmes légy, mert ehhez idő kell.

Megcsókolta a fiút, és magára hagyta. Még világos volt, és az esti szélben hallatszott a gabonatóblák susogása.

Szedek egy nagy csokor pipacsot, tervezgette Francis, és azon tűnődött, vajon milyenek a növények az otthoni kertben. Mert ahova csak a folyam elér, mindenütt zöld lesz, gondolta álmosan. Holnap már csomagolnom kell. Alison néni talán megengedi nekem, hogy süssek néhány palacsintát, amelyet ő szokott, ha Ram látogatóba jött ... Aztán elaludt és megálmodta, hogy milyen szép lesz mamával egészen egyedül a konyhaasztalnál ülni egy csésze tea és egy teli tányér palacsinta mellett.

Végre elérkezett a hétfő délután négy óra. Indulni kellett. Annyira örült a hazamenetelnek, hogy csak a búcsúnál vette észre, milyen nehezebbé esik itt hagyni a családot, a teheneket és a folyót. Whiskers sem örült túlságosan, hogy meg kell válni a csúrtól. A Graham utca 23-ban nem sok remény volt egérre!

– Nemsokára jövök – kiáltott ki az autó ablakán. – Viszontlátásra, és nagyon köszönöm, hogy nálatok lehettem!

Megpróbált integetni, de alig sikerült, mert egyik karján Whiskerst tartotta, a másikon egy nagy csokor napraforgót. Még éppen annyi ideje lesz, hogy a virágot vázába tegye, az asztalt megterítse, és feltegye a teavizet, mielőtt mama megérkezik.

Elhozta a kulcsot Glengarrynétől, és Alison néni segített neki a holmit felhordani a házba. Aztán elbúcsúztak. Francis megölelte és egy pillanatra magához szorította. Olyan boldog volt! Vajon tartós lesz?

A virágokat szétszította az egész házban.

Feltette a legszebb asztalterítőt, és elővette a szekrényből a legfinomabb teáskészletet. Szerinte így illet ehhez a fontos alkalomhoz meg a palacsintához. Takaréklángra tette a teáskannát, és kényelmesen elhelyezkedett a nappali szobában a heverőn, hogy a bejáratot jól szemmel tarthassa. Úgy gondolta, nem a buszmegállónál várja anyát, hiszen meglepetést akart szerezni.

Hogy is köszöntsem, mi lenne a legjobb? – töprengett. Nagyon felnőttesen, határozottan akart viselkedni. Nos, mihelyt anyját jönni látja, odamegy a kapuhoz, kinyitja az ajtót, és elveszi a táskáját. – Ne aggódj anyám – fogja mondani. – Itt vagyok, majd én gondoskodom rólad és a lányokról. A tea már kész. – Elképzelte, milyen nagyos benyomást kelt majd, szinte olyan lesz, akár egy férfi. Mama pedig majd azt feleli: – Olyan hálás vagyok, hogy itt vagy, Francis. Nem is tudom, mit csinálnék nélküled. És ki sütötte ezt a palacsintát?

De szép, megnyugtató ábránd! Whiskers felugrott az ölébe, mialatt ő egyik kezét a heverő karfáján nyugtatta, a másikra a fejét támasztotta. Kinézett a kertbe, ahol minden zöldellt, virágozott és a nap felé nyújtózkodott. Ezt a locsolócsöveg vitte végbe – gondolta Francis. „Élő víznek folyama ...”

Eszébe jutott, amit Alison néni szombat este mondott: „a szeretet és öröm folyama”. Igen, az ő szíve megtelt boldogsággal, és elkezdte a többieket valami új módon szeretni, például Katit és a hattyút és a madarakat és a vízipatkányokat és Ramot, sőt Wendyt és Debbyt is. Már vágyott rá, hogy viszontlássza őket. Jézus azt mondta: „... ahhoz megyünk és annál lakozunk”. Ha Jézus itt van, talán mindnyájan mindent előről kezdenek, és boldogok lesznek.

Mintha megállt volna az idő. Olyan buzgón gondolkodott, és a sok izgalom után olyan fáradtnak érezte magát, hogy bóbiskolni kezdett. Whiskers dorombolása álomba ringatta. Mikor anyja megérkezett, nem hallotta lépteit az úton, de még azt sem, mikor a kulcsot bedugta a zárba.

Francis édesanyja görcsösen összekulcsolt kézzel ült a buszon. Jobban érezte magát, és felkészült rá, hogy az életet még egyszer újrakezdje. De most már szinte megbánta, hogy ő akart először megérkezni. Elrémült, ha az üres házra gondolt. Félt az egyedüllétől. Túl sok szomorú emléke volt, és a jövő nagyon is aggasztotta. Ha a gyermekek ott lesznek, minden másképp lesz. Vagy nem? Wendy és Debby biztosan hamar beleélik magukat az új helyzetbe. Még nagyon kicsik ahhoz, hogy felfogják, ami történt, és nagymama egyelőre náluk marad. De hova juttatta Francist, a fiát?

Ez a gondolat betegségének egész ideje alatt nyugtalanította. A kórházban gyakran felébredt éjszakánként, és eszébe jutottak a szemétvödörben összetépvé megtalált képek, amiket a fiú előzőleg az ő számára teregetett ki a konyhaasztalon. Vagy, ahogy kihunytt Francis szemében a fény, mikor valamit mesélni akart, ő pedig nem tudott odafigyelni. A férjéért való aggodás és félelem minden gondolatát rabul ejtette. Egyszerűen nem volt ideje a fia számára. Ezért futott el a gyerek, került rossz társaságba, és kötött ki idegen embereknél. A férje egyenesen betörőnek nevezte. És ki volt ennek az oka?

Nagymamától megtudta, hogy Glenniek csodálatos emberek, és Francis nagyon jól érezte magát náluk. Fia vidám leveleiből, ahogy a tehenekről, hattyúról meg a folyóról írt, boldogságot érzett kicsendülni. De vajon sikerül-e visszanyerni őt? Meg fog-e neki valaha bocsátani? A klinikán még úgy érezte, hogy gyötrődni fog a férje miatt, de tévedett. Ez a bánat elmúlt. Már csak haraggal, keserőséggel gondolt vissza rá. Bánatot most már csak a fia miatt érzett. Gondolatai egyre Francis körül forogtak.

Lassan ment, mert nehéz volt a táskája. Mikor belépett a kapun, megállt és a kulcsát keresgélte. Meglepődött, milyen szép a kert, s hogy a gyep frissen nyírott. Biztosan Glengarryné volt, a jó szomszédasszony, gondolta. Átnézek hozzá, ha megittam egy csésze teát.

Benyitott a házba és elámult, milyen rend volt mindenütt. Ó, de nagy a csend a gyerekek nélkül! Mennyire vágyódik utánuk! Táskját a nappaliban akarta lerakni, s utána feltenni a teáskannát. Kinyitotta az ajtót, és földbe gyökerezett a lába. Szellemet lát?

Francis Whiskersszel együtt ott feküdt a heverőn. Karja lelógott, állát a kezén nyugtatta. Szeme félig lecsukódott. Mikor hirtelen feltekintett, éppoly zavarban volt, mint anyja.

– Mama! – kiáltott Francis, és a következő pillanatban már a nyakán csüngött. Anyja szoroson magához ölelte, és minden szó nélkül tudta, hogy fia hazatalált.

*Megjelent az Evangéliumi Kiadónál
(Vége)*